

givning af forskningsministeren om den nationale forskningsstrategi. Danmarks Forskningsråds primære opgave er at rådgive forskningsministeren om forskningens betydning for den danske samfundsudvikling med henblik på en bedre koordinering og prioritering af de samlede ressourcer til forskning. Danmarks Forskningsråd skal rådgive om, hvordan forskningen kan styrkes, følge udviklingen i dansk og international forskning og rådgive om større forskningspolitiske initiativer.

Danmarks Forskningsråd har som en hovedopgave at koordinere rådgivningen om samspillet mellem den offentlige og den private forskningsindsats. For at sikre en bedre forbindelse mellem forskningsrådgivningen og rådgivningen om erhvervspolitikken skal Danmarks Forskningsråd indhente og drøfte strategiplaner med Erhvervsudviklingsrådet og det kommende Råd for Teknologisk Service. For at styrke den bredere samfundsmæssige vurdering og debat om forskning, vil forskningsministeren mindst 2 gange årligt indkalde de centrale interesseorganisationer, herunder arbejdsmarkedets hovedorganisationer og repræsentanter for det amtslige og kommunale niveau til forskningspolitiske drøftelser.

4 statslige forskningsråd er Statens Forskningsråd for Jordbrug, Naturvidenskab og Teknik, Statens Forskningsråd for Sundhedsvidenskab, Statens Forskningsråd for Humaniora og Statens Forskningsråd for Samfundsvidenskab. De statslige forskningsråds primære opgave er at rådgive forskningsministeren. Formålet med at samle de nuværende 6 forskningsråd i 4 statslige forskningsråd er at tilgode forskningsens øgede tværfaglige indhold og ønsket om at iværksætte aktiviteter på tværs af faggrænser. Den eksisterende forskningsrådsstruktur afspejler i vid udstrækning den traditionelle fagopdeling ved de højere uddannelsesinstitutioner. De videnskabelige nybrud sker i stigende omfang ved at kombinere tilgang, metode og teori fra forskellige fagområder.

Der er behov for forskningspolitisk nytænkning, og for at dansk forskning skal være med til at løse nogle af de problemer, der berører borgerne i deres hverdag som f.eks. fødevarers renhed og kvalitet, miljøets tilstand og et bedre arbejdsmiljø m.v. Mange spørgsmål f.eks. inden for miljøområdet eller vedrørende børn og ældres levevilkår kan ikke løses på længere sigt af et enkelt fag eller en enkelt disciplin, men i stigende grad ved tværfagligt samarbejde mellem forskellige videnskabelige discipliner.

Et antal offentlige forskningsudvalg, der skal sikre de øvrige ministre uafhængig og kvalificeret rådgivning inden for deres fagområde. Det er i denne forbindelse afgørende, at den faglige kapacitet og ekspertise, der er til stede i de rådgivende forskningsudvalg, som mange ministerier har oprettet inden for de seneste 10 år, bliver udnyttet og koordineret bedre. De enkelte ministres behov for forskningsrådgivning er forskellig, og de eksisterende udvalg har derfor ikke nogen ensartet struktur, ligesom der er stor forskel på, hvilken rolle udvalgene spiller i de enkelte ministerier og ikke mindst i det samlede forskningsrådgivningssystem.

Formålet med at oprette offentlige forskningsudvalg er at sikre fagministre uafhængig og kvalificeret rådgivning inden for deres område, men samtidig forbedre forskningsministerens mulighed for at skabe sammenhæng i den overordnede forskningsrådgivning og -politik. Det er hensigten at gøre de offentlige forskningsudvalg synlige i det samlede rådgivningssystem og fremme en kontinuerlig dialog mellem disse og de statslige forskningsråd om større strategiske forskningsindsatser. Dialogen og samarbejdet mellem de statslige forskningsråd og de offentlige forskningsudvalg er baseret på et ligeværdigt samarbejde med udgangspunkt i rådernes og udvalgenes særlige kompetencer.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af lov om regulering af kreditformidling.
(Lovforslag nr. L 96).

Kreditformidlingsloven fra 1973 foreslås ophævet. Kreditformidlingsloven bemyndiger Økonomiministeriet til efter forhandling med Danmarks Nationalbank at fastsætte bestemmelser med henblik på regulering af kreditformidlingen samt at foreskrive, at det enkelte pengeinstitut skal have nærmere angivne likvide aktiver af en størrelse, som fastlægges i henhold til loven.

Økonomiministerens bemyndigelse i henhold til loven har imidlertid aldrig fundet anvendelse, og loven er forældet set i lyset af udviklingen på de finansielle markeder og af Nationalbankens pengepolitiske styring. Nationalbanken har tidligere styret kreditformidlingen gennem et system af kreditpolitiske aftaler mellem Natio-